

ת"פ 30420/08/18 - מדינת ישראל נגד מטיס פלדמן

בית משפט השלום בקריית גת

14 יולי 2020

ת"פ 30420-08-18 מדינת ישראל נ' פלדמן

כב' השופטת רבקה שורץ

המאשימה

1. מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד חן נוב

נגד

הנאשם

מטיס פלדמן

ע"י ב"כ עו"ד איתמר סיון

הכרעת דין

פתח דבר

הנאשם זכאי.

כתב האישום

לנאשם מיוחסים שני אישומים במסגרת האישום הראשון מיוחסות לנאשם 2 עבירות של איומים בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין ובמסגרת האישום השני מיוחסים לנאשם עבירה של תקיפה סתם בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין ועבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

עובדות האישום הראשון

1. **בתאריך 17.9.17** בשעה 10:00 הגיע הנאשם למשרדו של עו"ד אשור אשר וביקש לשוחח איתו. כשנענה על ידי המזכירה שאיננו, איים על המתלוננת ואמר לה: **"אני אהרוס אותך ביחד, אני לא סיימתי איתך"**, וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.
2. **בתאריך 19.10.17** בשעה 16:00 או בסמוך, במשרד, איים הנאשם על המתלוננת ואמר לה: **"אני אהרוס אותך, אני אספר לבעלך הכל"** וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.
3. **בתאריך 3.12.17** סמוך לשעה 17:00, נכנס הנאשם למשרד של אשר ועומרי והחל לצעוק לעברם **"גנבים" "אני אשחט אתכם"** תוך שמסמן בצווארו סימן שחיטה, וזאת בכוונה להפחידם או להקניטם.

במעמד זה החל עומרי לצלם את התנהגות הנאשם , הנאשם ירק על פניו, עוד באותו מעמד הנאשם איים על עומרי "לך לפני שאני אפוצץ אותך, אני אשחט אותך". בכוונה להפחידו או להקניטו.

הנאשם כפר באשמה.

עמדת המאשימה בתמצית

המאשימה מבקשת להרשיע את הנאשם בשלוש עבירות כפי שפורט להלן , על סמך העובדות והראיות שהוגשו. בהתייחס לעניין טענת ההגנה בדבר סכסוכים כספיים בין הנאשם לעו"ד אשור הודיעה המאשימה, כי אינה חולקת על כך אך טוענת כי לבית המשפט אין תמונה מלאה לגבי אותו סכסוך הואיל וההגנה בחרה שלא להגיש את פסק הבורר עצמו אלא, מסמכים חלקיים הקשורים לאותו סכסוך.

לגבי האישום הראשון הנוגע לאיום שהופנה כלפי המזכירה לפיו יספר לבעלה על יחסים שיש לה עם המתלונן עת/2 , סבורה המאשימה כי באמירותיו בין היתר בעמ' 82 ש' 17-20 יש כדי להפחיד ולהקניט וכי באמירותיו אלו של הנאשם כלפי המזכירה יש פגיעה בשמה הטוב של המתלוננת וכניסה לחייה האישיים.

ב"כ המאשימה טוענת כי המזכירה העידה באובייקטיביות ובאופן מעורר אימון, הואיל והנאשם אישר כי היה בסערת רגשות כאשר אמר לה כי יהרוס אותה ואת המתלונן עת/2 ולא הציג ראייה שיש אמת באמירותיו , שהוכחו בתוקף ע"י המזכירה וע"י עת/2, כי אז היסוד הנפשי של עבירת האיומים, מתקיים .

לעניין המועדים

המאשימה סבורה כי מאחר שמעדותו של הנאשם במשטרה מיום 18.3.19 בשעה 11:20 עולה כי נחקר לגבי איומים כלפי המזכירה בשני מועדים בהפרש של יומיים, בתאריכים 17.9 וביום 19.9 כפי שמסרה המתלוננת בעדותה, למדה כי התאריך המצוי בכתב האישום מוטעה.

ב"כ המאשימה גורסת כי מאחר שהנאשם אינו מכחיש את האמירות כלפי המזכירה , יוצא שיוחסו לו שתי עבירות איומים בהתאם לעובדות המפורטות בכתב האישום חוץ מהתאריך.

באשר לטעות זו מבקשת המאשימה להסתמך על סעיף 184 לחסד"פ ומפנה לפסיקה ברע"פ 581/13 (שם יוחסה לנאשם עבירה של חניה במקום אסור ואף שבכתב האישום לא ציינו עובדה של חנייה על נתיב תחב"צ , הוא הורשע).

לגבי האישום השניהנוגע לאיום בתנועת שחיטה , יריקה וניסיון להיכנס למשרד (עמ' 25 ש' 21-22, עמ' 48 ש' 10-15), סבורה ב"כ המאשימה כי עדותם של עו"ד אשור ובנו, וכן המופיע בסרטון שהוסרט ע"י הבן והוגש לבית המשפט, מאשרים את המלל המאיים ואת התנהגותו של הנאשם באותו מעמד .

לטענת ב"כ המאשימה אין לקבל את גירסת הנאשם לפי הגיב בסערת רגשות על רקע קנטור.

עוד גורסת ב"כ המאשימה כי האיומים שהושמעו הינם ברף עליון והואיל ומדובר במספר מופעי איומים אשר בכולם הנאשם החל את האינטראקציה עם הצדדים אין הנסיבות נכנסות לגדר הגנת זוטי דברים .

המאשימה סבורה כי צבר איומים מצדיק לכל הפחות הרשעה באירוע אחד של איומים.

עמדת ב"כ הנאשם בתמצית

מבקש לזכות את הנאשם, וסובר כי יש לבטל את כתב האישום בגין אכיפה בררנית.

לטענת ההגנה, הנאשם הוא קורבן מעשה מרמה של עו"ד אשור, עד התביעה העיקרי שבין היתר זייף מסמכים. נטען כי הנאשם ועת/2 היו שותפים אלא שעת/2 - שהינו עו"ד, החתים את הנאשם על יפויי כוח לפתיחת חברה ולא שותפות.

הנאשם עשה עבודה בהיקף של מיליוני שקלים בנמל, ועת/2 קיבל את הכסף במקומו. התפתח סכסוך שהגיע להליך בוררות במסגרתו נקבע בין היתר כי יש לשלם לנאשם חוב של 300,000 ₪ אלא שהחוב לא שולם לנאשם זמן ממושך והנאשם טוען כי נגזל ע"י עת/2. עוד נטען כי בבוררות נקבע שהנאשם ועו"ד היו שותפים.

ההגנה טוענת כי כאשר הנאשם הגיע למשרד עת/2 לדרוש את חובו איימו עליו כי יפגעו בו ובאשתו.

באשר לסרטון נטען ע"י ההגנה כי זה אינו משקף את כל שהתרחש וכיון שנעשתה עריכה בהקלטה, לא רואים את האיומים שהופנו כלפיו.

גירסת ההגנה היא כי הנאשם לא איים ולא תקף אלא הגיב לאיומים כלפיו, וכשאמר את המילים כי יהרוס אותם התכוון לכך שינקוט בצעדים משפטיים כנגד העו"ד והעובדים שלו.

באשר לאמירות כלפי המזכירה "אני אהרוס אותך ואספר לבעלך הכל" נטען ע"י ההגנה אין המדובר באיום אלא שימוש בזכות חוקית לספר לבעלה **על משהו שהנאשם ראה במשרד ולפעול באמצעים חוקיים שהחוק מאפשר כגון הגשת תביעה**.

ב"כ הנאשם היפנה לכך שהמזכירה עבדה 20 שנה במשרדו של עת/2 והוא סבור כי במשרד הושרשו הרגלים לא רצויים, והעובדה שהמזכירה משתמשת בעדותה במונחים: "אנחנו" "שלנו" בלשון רבים, תיבה משפחתית או תיבה מסוג זה, מלמדת כי היא רואה את עצמה ביחד עם עת/2 כיחידה אחת.

באשר לעדותו של עת/1 סבור ב"כ הנאשם כי אין לסמוך עליה שכן העד דיווח עובדות שהוכחות כלא נכונות למשל כשהציג את עצמו במשטרה כעו"ד אף שאינו עו"ד, או כשהעיד כי עת הגיעה המשטרה הנאשם שכב על הארץ, זאת בניגוד לדוח השוטר נ/13, ובניגוד לעדות אביו בעמ' 28 ש' 24.

(נ/13 הוגש בהסכמה, המאשימה לא רצתה לחקור ועורך המסמך לא עד תביעה ולכן מדובר במסמך שהוגש לצורך אמיתות התוכן).

ב"כ הנאשם גורס כי בזמן ההמתנה במשטרה עת/1 ועת/2 תאמו עדויות והיפנה כדוגמא לכך **ששניהם העידו שהאירוע היה ב17:10. (לא ב17:00, לא "בערך" ... בדיוק ב17:10)**.

ב"כ הנאשם מפנה לכך שמכשיר הטלפון של עת/1 באמצעותו צילם סרטון שהוגש, לא נבדק. גם לא נערכה השוואה בין הקובץ שהכיל את הסרטון במכשיר הפלאפון לבין זה שהורד לדיסק ונמסר למשטרה. בנסיבות ונוכח העובדה כי עת/1 העיד שהסריט כ 20 דקות בעוד שהסרטון אורך כ 29 שניות בלבד, גורסת ההגנה כי בוצעה עריכה מגמתית בסרטון.

ב"כ הנאשם הפנה לכך שעת/1 מתחמקת בכל הנוגע להתנהגות השלילית המיוחסת לאביו עת/2 וכדבריו: **"מדובר בעד שלא זוכר שום דבר מהתנהגות שלילית שלו או של אביו" (עמ' 17 ש' 3-28)**.

באשר לתימלול של הסרטון - ב"כ הנאשם סבור כי המלל מלמד על: **"... התססה של הצד האחר במשיכת לשונו של הנאשם וברור לחלוטין שזה לא קיר חלק מול אדם תקיף ומאיים" וטוען לעיוות דין חוסר צדק בעצם העמדה לדין משום שהמתלונן "חייב מאות אלפי שקלים לנאשם מכוח פסק בורר מלפני 4 שנים ועדיין הנאשם אומר שלא הועבר הכסף". (פרו' 1.1.19 ש' 14-17)**

לגבי תוכן הסרטונים, נטען ע"י ההגנה כי המתלוננים משכו את הנאשם בלשון וקנטרו אותו "מי אתה" "בוא תרים יד" קללות... כל זאת במטרה "להפיל" את הנאשם בלשונו, וכי דברי הנאשם הם תגובה למה שהיה קודם באירוע. הדבר הראשון שנראה בסרטון זה "הוא יגיד ככה ככה?", הוא יעשה ככה ככה?", זה ברור שמי שהתחיל את העניין זה לא הנאשם.

ב"כ הנאשם, מפנה לדוח שהוגש של אותו שוטר שלא היה עד תביעה, הוא אומר "הוא איים עליי", במשטרה הוא אומר "הוא עמד מאחורי המצלמה ואיים עליי, והקניט אותי",

באשר למועדי האירועים

ב"כ הנאשם מבקש שלא לקבל את בקשת המאשימה לאפשר תיקון כתב האישום בשלב הנוכחי של ההליך, הואיל והנאשם לא הוזהר מפורשות לגבי השינוי.

ב"כ הנאשם סבור שעיתוי האירועים חשוב לא בשל השאלה מתי התרחשו ב 18.9 או ב 19.9 אלא בשל כך שכלל עדי התביעה העידו על מספר אירועים, ולא ניתן לדעת אם הנאשם הגיב או נחקר לגבי אותה שיחה נטענת ויכול להיות שהוא הבין משהו אחר ואי אפשר להתחמק מזה שכל אחד התכוון לאירוע ספציפי זה או אחר.

לעניין הגשת הדיסק טוען ב"כ הנאשם שבפעם הראשונה שהעדה מגיעה למשטרה אין דיסק, בפעם השניה יש דיסק ללא תוכן, ואחרי חצי שנה בחודש מרץ, מוגש דיסק און קי שבו יש שיחות מבלי שנעשתה בדיקה ראשונית. לטענתו לא

הוכח שהעדה העידה על אותם אירועים של ההקלטות, גם אם היא חושבת כך.

לגבי טענה לשינוי סעיף החוק להתפרעות במקום ציבורי, טוען ב"כ הנאשם שלמעשה הופתע במהלך סוף סיכומי המאשימה כשהאפשרות הועלתה. הנאשם לא הוזהר לגבי זה.

לסיכום, ב"כ הנאשם סבור שמדובר באיום ברמה המשפטית הפשוטה, על רקע סכסוכים משפטיים

אשר לטענתו הוכח שעו"ד אשור זייף בהליך אחר מסמכים שהנאשם קורבן למרמה, שאין באישום הראשון עבירת איומים, אך אם בית המשפט יקבע שיש אפשרות תאורטית, שמדובר באמירה מאיימת וטוען שלא הוכחה הכוונה המיוחדת מעבר לספק סביר, כפי שנדרש.

ראיות התביעה

מטעם המאשימה העידו 3 עדים בנו של המתלונן העיקרי עומרי אשור (עת/1) אשר הסריט בעת הארוע סרטון באמצעות מכשיר הפלאפון שלו, המתלונן העיקרי עו"ד אשר אשור (עת/2) ומזכירתו גב' סבטלנה פקלר (עת/3).

כן הוגשו דיסק המתעד סרטון (ת/1), דיסק המתעדת שיחות שהוקלטו (ת/2), הודעות נאשם מתאריך 3.12.17 (ת/3), ומיום 18.3.18 (ת/4).

ראיות ההגנה

מטעם ההגנה העידו הנאשם (עה/1) ועו"ד שי דנן (עתה/2).

כן הוגשו הוגשו 14 מסמכים:

נ/1 - הצעת מחיר להרכבת מסילות מיום **4.7.206** חתומה ע"י חברת בר- עם בע"מ, והסכם עבודה בין חברת **ארנסון לחברת בר-עם עמבר** מתאריך **3.10.2006** ;

נ/2 - הצעת מחיר להרכבת מסילות מתאריך **4.7.06** חתומה ע"י הנאשם, והסכם עבודה בין **חברת ארנסון לבין הנאשם** .

נ/3 - תעודת התאגדות של חברה מתאריך **16.11.06** ;

נ/4 - מכתב מעו"ד של חברת ארנסון - עו"ד שי דנן למתלונן עו"ד אשור מיום. **20.5.08**

נ/5 - מכתב מיום **9.12.2008** המאשר כי ב **4.7.06** מר פלדמן חתם על הסכם עבודה עם חברת ארנסון, שהתבצעה בפיקוחו והיה היחיד שעבד באתר .

נ/6 - מכתב מיום **10.12.09** המופנה למר פלדמן המהווה אישור כי חברת ארנסון התקשרה עימו בהסכם עבודה ולא עם חברת עמבר בע"מ וכי ההסכם מיום **3.10.2006** לא יכול היה להיחתם עם חברת עמבר בע"מ, שכן באותו מועד

החברה טרם קמה .

נ/7 - תצהיר עדות ראשית של עו"ד שי דנן מתאריך 20.5.08

נ/8 - תגובה להחלטה בבקשה לביטול צו עיכוב יציאה של הנאשם, חתומה ע"י עו"ד אשור

בתיק הוצל" 01-99252-06-0 , (ללא תאריך).

נ/9 - בקשת לבטול הליכים בהוצל"פ מתאריך 25.2.08 , חתומה ע"י המתלונן עו"ד אשור כב"כ של

מר פלדמן (הנאשם)

נ/10 יפוי כוח מתאריך 27.3.06 של מר פלדמן לעו"ד אשור.

נ/11 מזכר ממשטרת ישראל מתאריך 11.12.17 - לפיו המתלונן אשור אינו מעוניין להעביר למשטרה מסמכים הנוגעים לתביעה שהיתה בינו לבין הנאשם, וכן סרב לקיים עימות עם הנאשם.

נ/12 מזכר נוסף מתאריך 27.12.17 ממנו עולה כי מזכירתו של המתלונן אשור (עת/2) העבירה למשטרה את פסק הדין הבורר בו מצוין כי יש סכסוך עסקי בין הנאשם למתלונן העיקרי.

נ/13 דוח פעולה מתאריך 3.2.17 .

נ/14 דוח עיכוב מתאריך 3.12.17.

דיון

עדויות העדים

עד תביעה 1 עומרי אשור בנו של המתלונן העיקרי

עת/1 העיד כי הנאשם היה חבר של אביו- עו"ד אשור (עמ' 11 שו' 14) וכי היו להם עסקים משותפים

(שם, שו' 19) אלא שהיה להם "פיצוץ במשהו שעשו יחד "שהגיע לתביעות משפטיות (שם שו' 17).

העד העיד כי הנאשם לא קיבל המחלוקת בצורה טובה והגיע לתקוף אותם במשרד.

לטענתו הנאשם נהג לאיים עליו ועל אחיו, כאשר פגש בהם בעיר (עמ' 12 שו' 4-5).

כן העיד כי הגיע למשרד מספר פעמים לאיים ואומר ללקוחות, שהם "גנבים " (עמ' 12 שו' 5-6).

ביחס לאירוע הספציפי שתועד העיד עת/1 כי הוא ואביו היו במשרד, כאשר הנאשם הגיע לסף המשרד והחל לצעוק " אני אשחט אתכם, אתם גנבים" ועשה סימנים כמו שרואים רק בדאעש (מדגים תנועה של שחיטה בצוואר). באותו רגע הוצאתי את הפלאפון ועשיתי ווידאו..... הראנו למשטרה" (עמ' 11 שו' 26-28).

" באותה סיטואציה היו איומים, יריקה, ניסיון להיכנס למשרד (עמ' 12 שו' 9).

הוא צעק בצורה לא נורמלית מחוץ למשרד (שם , שו' 11).

"היינו פשוט באמצע העבודה והוא מפריע לנו להליך נורמלי להתנהל במשרד " (שם, שו' 11-12). לכן

הזמינו המשטרה, " לקח זמן עד שהמשטרה הגיעה ועצרה אותו , ואז הגענו לעדות " (שם שו' 13).

"הוא לא היה במשרד " (עמ' 15 שו' 22).

היה על סף הדלת, תחילה סגרו את הדלת אח"כ צעק מבחוץ עד שהמשטרה הגיעה. (שם שו' 25-26).

העד העיד כי למד משפטים אך לא עבר את בחינות הלשכה על כן אינו עו"ד (עמ' 15 שו' 10, עמ' 20 שו' 24, 26).

עם זאת כשנשאל ע"י ב"כ הנאשם מדוע הוצג במשטרה כעו"ד ולא תיקן את החוקר בענין זה , השיב העד בהיתממות , כי אינו מבין את הרלוונטיות של השאלה (עמ' 20 , שו' 5).

העד מסר כי ההתרחשות ארכה **החל מ 17:10** עד 17:40 לערך " קצת יותר לקראת 18:00 (עמ' 18 שו' 24-25).

העד מציין כי החל לצלם סרטון כדקה, לאחר שהגיע הנאשם למשרד. הוא לא זוכר כמה זמן ארך הסרטון, אך הוא צילם אותו מסך הכניסה לדלת למשך מספר דקות.

בהמשך עדותו מוסר עת/1 כי הסרטון נמשך עד שהנאשם נשכב על הריצפה והמשטרה הגיעה

(עמ' 16 , שו' 9-10, 15-16). בסופו של דבר העריך העד כי הסרטת הארוע ארכה בין 10-20 דקות בעוד שהארוע התרחש כ-25 דקות -חצי שעה. (עמ' 16 שו' 30-32).

העד ציין כי הוא לא צרב את הדיסק אליו הורד הסרטון אלא מסר אותו למזכירה והיא זו שהורידה את הסרטון, צרבה ומסרה למשטרה (עמ' 16 , שו' 1-2).

עת/1 מסר כי לא ערך את הסרטון וכי אורכו במכשיר זהה לאורכו בדיסק אליו הורד (עמ' 16 שו' 5-7).

העד לא יכול היה לתאר כמה קבצים היו לו במכשיר ואף לא למסור באיזה גודל היה הקובץ שהועבר למשטרה (עמ' 20 שו' 9-11).

העד ציין כי החוקר אמר לו כי אין לו מי שיעביר את הסרטון לדיסק ובקש ממנו לדאוג להעברת הסרטון לדיסק ולהעבירו למשטרה.

לשאלת ב"כ הנאשם, **אם הבחין שהנאשם שכב על הרצפה והיה מאוד נסער באירוע הזה? השיב: "אין לי מושג אם היה נסער, לשאלתך, אני לא יודע להעריך"**. (עמ' 16 שו' 21-22).

העד הכחיש שהקיטו את הנאשם, או התגרו בו (עמ' 17 שו' 6-3 ואף שאישר ולא שלל בחקירה הנגדית כי באותה סיטואציה יתכן שנאמר לנאשם **" אם אתה גבר תרים ידיים"**) (עמ' 17 שו' 9-7).

לשאלה אם נאמר " תרים ידיים מה אתה מפחד" ענה העד **כי אינו זוכר (עמ' 17 שו' 15-14)**.

לשאלה אם קללו את הנאשם **" יא זבל ..."** השיב : **כי אינו זוכר (עמ' 17 שו' 22-21)**.

כשבא כוח הנאשם מקשה ומציג בפני העת/1 , כי גם הוא וגם אביו אמרו לנאשם, כי ימרו לו את החיים , העד השיב כי אינו זוכר (עמ' 20 , ש' 16).

כשב"כ הנאשם מטיח בפני העד כי כאשר עמד וצילם את הסרטון, אביו עת/2 - עמד מאחוריו ומחווה תנועה מגונה (אצבע משולשת) כלפי הנאשם תוך שהוא אומר לו כי הוא " יזין את אשתו" , השיב העד " לא זכור לי ". (עמ' 20 , שו' 14, 25-27)

העד גם לא זכר אם בעת שאביו נעמד מאחוריו , הוא עשה לנאשם סימן של שחיטה מהצוואר . (עמ' 20 שו' 30-28) .

אך בסופו של דבר מודה העד, כי יכול להיות שכאשר צילם, הוא לא יכול לראות תנועות שנעשו ע"י אדם , שעומד מאחוריו (עמ' 21 שו' 3-2).

העד אישר כי נסיעה למשטרה ארכה כ 2-3 דקות (עמ' 17 שו' 32), וכי נאלצו להמתין הרבה זמן במשטרה עד למסירת העדות (עמ' 18 שו' 10, 8, 4)

(אצבע משולשת) לעבר מר פלדמן, זכור לך דבר כזה?

לא זכור לי.

עד תביעה 2, עו"ד אשר אשר (עת/2) (העד העיד במהלך 2 ישיבות ביום 7.5.19 וביום ו-2.7.19

עד תביעה 2 שהינו עו"ד (להלן: ע/ת2 או עו"ד אשור), תאר כי הינו פנסיונר של צה"ל וכי עוסק בעסקים.

העד תאר בעדותו בבית המשפט, כי בינו לבין הנאשם קיים סכסוך ארוך שנים שהגיע לפתחו של בית המשפט, וכי הנאשם הפסיד באותו הליך. (עמ' 24 לפרו ש'25-26).

ע/ת2 מסר כי הנאשם הגיע למשרדו מספר פעמים ולביתו ואיים, ולטענתו הגיש בגין אירועים אלה תלונות במשטרה לפני האירוע דנן. (עמ' 25 שו' 1-3).

"הבחור מגיע למשרדי מדי פעם ועומד ומפריע" (שם שו' 4-5). הוא מגיע ללא הזמנה או תאום, "הוא לא לקוח שלי" (שם שו' 6-7).

בהמשך מציין כי "אולי היתה בקשה של הוצאה לפועל שהפקידה שלי הכינה לו לפני 5 שנים..." (שם שו' 7).

ביחס לאירוע דנן, שמועדו אינו זכור לעד במדויק, מתאר העד כי הנאשם הגיע למשרד דפק בחוזקה, והחל לצעוק ולקלל, בנוכחות הפקידה, עוד מסר העד כי הוא נעמד בכניסה למשרד ולא איפשר לנאשם להיכנס וכי בנו צילם את האירוע.

העד מסר כי הנאשם איים עליו שהוא ישחט אותו וכי עשה לו סימן של שחיטה על הצוואר (עמ' שו' 19-22).

העד מדגיש כי לנאשם לא הייתה סיבה להגיע למשרד שלו וכי לא יסבול איומים מצידו ועל כן פנה למשטרה מס' פעמים.

ע/ת2 העיד שהוא פחד שתהיה התגוששות בין הנאשם והבן ולכן הוא נעמד בין שניהם. (עמ' 26 שו' 5).

תחילה מסר העד כי הוא הזמין את המשטרה, בהמשך תיקן ומסר כי או שהוא או שהפקידה הזמינה את המשטרה (עמ' 26 שו' 20).

באשר למשך האירוע - העריך העד כי נמשך הרבה זמן (עמ' 26 שו' 22) ובהמשך העריך כי מדובר בכרבע שעה (שם בשו' 24).

ע/ת2 הכחיש היה שיח עם הנאשם:

"שום שיח, חס וחלילה". ויכוח, הוא צועק אבל לא שיחה על שום עניין אחר, רק תצלם" (שם שו' 28).

עוד מסר העד כי התייעוד של האירוע הועבר למשטרה, לא זכר אם הועבר על ידי בנו או הפקידה (עמ' 27 לפרו' שו' 2).

"אני לא התעסקתי, בזה יש לי פקידה" (עמו' 27 שו' 4).

"מי שעשה את העברה מהטלפון לדיסק זה הבן שלי והפקידה" (עמו' 27 שו' 6-7).

בחקירתו הנגדית, ציין כי אינו זוכר מי התעסק עם הגשת הדיסק למשטרה בנו או הפקידה או שניהם ביחד (עמו' 28 לפרו' שו' 2-5).

בהמשך אומר: "אני לא זוכר אם אני הבאתי אותו, או הבן שלי או הפקידה (שם שו' 11).

ע/ת2 **לא זכר**, אם אמר לנאשם שהוא יכול לצעוק כמה שהוא רוצה מחוץ למשרד (עמו' 27 שו' 14, שו' 16). עם זאת בהמשך אמר כי יכול להיות שכן (שם שו' 19).

העד לא זכר אם מישו מהנוכחים באירוע היה שכוב על הריצפה (עמ' 28 שו' 25).

כשהעד נשאל על ידי הסנגור אם הוא זוכר את מועד האירוע ואם במשרד יש יומן פגישות העד משתהה במתן התשובה (עמו' 29 שו' 31). אך בהמשך משיב: "יש יומן שמנהל כל המשרד. דיונים, פגישות, (עמו' 30 שו' 2-3). אך כשנשאל אם באותו יום יופיעו ביומן הלקוחות שהיו באותו מועד במשרד השיב: "לא כל הפגישות מופיעות ביומן. מאיפה אני יודע? (עמו' 30 שו' 5). באותו היום.

כשב"כ הנאשם מנסה להציג לעת/2 שאלה ביחס להסכם עבודה שנערך בין חברת ארנסון והנאשם וכן בין חברת ארנסון וחברת ברעם, השיב העד: "זה עניין של ברעם כל התביעות לא קשורות לתיק הוא לא זומן למשרד בקשר לתביעות ולא היה צורך להגיע למשרד. ובטח לא לאיים (עמו' 30 שו' 16-18).

כאשר ב"כ הנאשם מציג לעד נספח לתביעה שלו, המהווה הסכם עבודה עליו חתומים חברת ארנסון וחברת ברעם ושואל האם הפרויקט מופיע בהסכם התנהל מול חברת ארנסון השיב העד: "הוא חברת ברעם שזה לא אני מול חברת ארנסון" (עמו' 30 שו' 26).

וכשב"כ הנאשם מחדד ומבקש תשובה מי הם הצדדים להסכם המופיע בנספח א' משיב העד: "**תפנה לברעם ברור שכן**". (שם בעמו' 31).

כשנשאל האם מדובר בתביעה שלו משיב העד: "זה תביעה של ברעם שהיא חברה ולא תביעה אישית שלי". (עמ' 31 שו' 5).

לשאלת בית המשפט האם החתימה שמופיעה על המסמך עם החותמת של חברת ברעם היא חתימתו אם לאו משיב:

"בהחלט יכול להיות" (עמ' 31 שו' 8).

כשנשאל לגבי מועד ההסכם 3.10.06 המופיע על גבי ההסכם עם ברעם משיב העד: "מה זה רלוונטי? כל מה שמופיע במסמך הוא נכון והוא מופיע... אי אפשר לשאול שאלות מצחיקות" (עמ' 31 שו' 10-11).

העד אישר מסמך המהווה הצעת מחיר והסכם מ4.7.06 בין חברת ארנסון לחברת ברעם כאשר על גבי חותמת החברה מופיעה חתימתו, (עמ' 31 שו' 17-23).

וכאשר ב"כ הנאשם מקשה ומציג בפני העד אפשרות שעל ההסכם הנ"ל חתום הנאשם בלבד, ולא סביר שהחברת ברעם תהיה חתומה על אותו הסכם, משיב העד כי כל העניינים והטענות של הנאשם נדונו בבית משפט המחוזי (עמ' 31 שו' 26).

וכשב"כ הנאשם מתעקש בעניין זה, משיב העד: "כל הטענות שלו מול ההסכם נדונו בבית משפט השלום, בפני בורר ויש פסק דין". (עמ' 31 שו' 28-30).

מכל מקום עת/2 עמד על כך שכל ההסכמים שנחתמו עם חברת ארנסון נחתמו מול חברת ברעם (עמ' 32 שו' 10).

כאשר ב"כ הנאשם מציג לעד מסמכים המלמדים כי במקור חברת ארנסון חתמה על ההסכם עם הנאשם וכי חברת ברעם אינה מופיעה על גביהם, מאשר העד כי חברת ברעם אינה מופיעה על גבי אותם מסמכים (עמ' 32 שו' 24).

העד הסביר כי בתחילה הנאשם הוא שחתם על ההסכמים וכי בשלב מאוחר יותר לאחר שחברת ברעם נרשמה היא הצטרפה וניהלה את הפרויקטים (עמ' 33 שו' 1-3).

העד העיד כי טענות הנאשם בענין אותם מסמכים נדונו בבית משפט אזרחי (עמ' 32 שו' 30).

העד אישר כי מכיר את המסמכים, שהוצגו לעיונו במהלך חקירתו (נ/1, נ/2, נ/3) הנוגעים להסכם עם חברת ארנסון - אמיתיים (עמ' 34 שו' 20).

עוד העיד עת/6 כי מבחינה כרונולוגית מהלך החתימה על ההסכמים עם חברת ארנסון היה תקין (עמ' 35 שו' 6-7).
וכשב"כ הנאשם מקשה בענין זה משיב העד:

"עובדה המסמך הראשון שהוצג לכב' בית המשפט לא היתה חתימה של בר-עם ובמסמך השני יש חתימה של ברעם, לאחר שחברת ברעם נכנסה לפרויקט".

ולשאלת הסנגור:

אתה אומר ששתי החתימות שאתה אישרת, שיש את החותמת ואת החתימה שלך, שתיהן מתאריך מאוחר לתאריך

ההקמה?

השיב העד: " זה אחרי פגישה עם ארנסון " (עמ' 35 שו' 10-14).

ב"כ הנאשם הציג בפני העד כי המסמכים הנוגעים להסכם עם חברת ארנסון, שהוצגו בפניו וחתומים ע"י חברת ברעם אינם אוטנטיים, והעד חזר והשיב כי המסמכים נבחנו בבית משפט אזרחי במסגרת תיק 12-06-08 וכן בתיק 17-02-09 אשדוד - וכי הסכסוך ביניהם הסתיים (עמ' 39 שו' 4-7).

כשבא כוח הנאשם מתעקש בסוגיית האוטנטיות של המסמכים ומציג אותם שוב לעיון העד טרם ישיב (עמ' 39 שו' 21-22, עמ' 40 שו' 14), נמנע העד מלעיין במסמכים (שהוגשו לתיק בית משפט בישיבה קודמת לאחר שאישר כי מדובר במסמכים אמיתיים) והבהיר כי טענות הנאשם הועלו בהליך האזרחי והוכרעו שם, אך אישר כי הנאשם חתם ראשון על מסמכי הסכם העבודה עם חברת ארנסון ולטענתו, כיון שלא הצליח לעבוד , חברת בר עם חתמה על אותם מסמכים כעבור כחצי שנה (עמ' 40 שו' 14-19).

העד הבהיר כי ההסכם המאוחר נחתם על פי בקשת חברת ארנסון מול חברת ברעם וכי כל הפרויקט נוהל מול חברת ברעם (עמ' 20 שו' 31-32).

כאשר הסנגור מבקש להציג לעד מסמכים ותצהירים של נציגי חברת ארנסון לעיון ומתן תגובה, משיב העד:

" אני מסרב לעיין ולהשיב , חוצפה , אתה לא מבין בעסקים " (עמ' 41 שו' 5).

כשב"כ חזר ובקש התייחסות העד למסמכים שנערכו ע"י חברת ארנסון ונוגעים לדעתו לשאלת מהימנות העד, העד המשיך בסירובו לעיין ולהשיב קונקרטי למסמכים (עמ' 44 שו' 11-29).

[בנסיבות הענין בית המשפט אפשר קבלת מסמכים נ/4 -נ/7) לצורך בחינת מהימנות העד כפי שנקבע בהחלטה בפרו' עמ' 45].

לשאלת ב"כ הנאשם אם היה לו רומן עם מזכירתו השיב " הפקידה שלי הגישה תלונה במשטרה על זה שהוא אמר שהוא אמרה שיש לה רומן איתי, אין לה שום רומן איתי " (עמ' 46 שו' 6).

העד מסר כי אינו מאזין לשיחות טלפון שהיו בין המזכירה לנאשם ולכן לא שמע בעצמו איומים שלכאורה היו באמצעות הטלפון כלפי המזכירה (עמ' 47 שו' 12-13).

העד לא זכר אם הנאשם היה לקוח שלו אך לאחר מכן הסביר כי " היה לו משהו בהוצל"פ ... לא הופעתי אף פעם בשמו בבית משפט " (עמ' 47 שו' 17-18).

עמ' 2 העיד כי הנאשם איים עליו ועל המזכירה ועל בנו באותו מעמד , בשני ארועים (עמ' 48 לפרו' שו' 5), וכשב"כ הנאשם מפנה אותו להודעתו במשטרה שם דיווח כי איים עליו ונקט בלשון יחיד 8 פעמים , אישר העד כי זה " יכול להיות

" (עמ' 48 שו' 34).

בהמשך הסביר כי ראה עצמו כמאויים העיקרי (עמ' 49 שו' 2-3).

העד מכחיש שבאירוע מיום 3.12 החל באיום כלפי הנאשם **בתנועה של שחיטה** (עמ' 49 שו' 20-21).

העד הכחיש כי עמד מאחורי בנו כשצלם את הנאשם ועשה לנאשם " **תנועה של אצבע משולשת** " (עמ' 49 שו' 22-23).

העד גם הכחיש שבמהלך הארוע אמר לנאשם כי " יזיין את אשתו " (שם שו' 24-25).

העד אישר כי מכיר את אשת הנאשם שנים ארוכות עוד מהצופים (שם שו' 29).

כשב"כ הנאשם מציג לעד תהייה כיצד הכחשתו מתיישבת עם שאלה רטורית, שמעלה הנאשם בסרטון המתייחסת לאפשרות שאמר כי העד "יזיין" את אשתו, השיב העד כי הנאשם מתוחכם וכי לא היו מילים כאלה (עמ' 50 שו' 1-4).

ב"כ הנאשם הציג לעד תזה כי המילים בהם נקט כלפי הנאשם בארוע נועדו לקנטר את הנאשם ולא יוזמה שלו, וכי תגובת הנאשם נבעה מהדברים הלא נעימים שהעד היפנה כלפי הנאשם ואשתו, אך העד הכחיש (עמ' 50 שו' 5-7).

כשהעד נשאל מי אמר לנאשם " תרים ידיים אם אתה גבר ", כפי ששומעים בסרטון, הוא או בנו?

משיב העד " לא זכור לי ".... אבל כל פעם שהיו סוגרים את הדלת הוא היה בועט ברגל " (עמ' 50 שו' 11-13).

בהתייחס לפס"ד של הבורר קבע כי העד צריך היה לשלם לנאשם סכום של כ 300,000 שח' שטרם שולמו, אישר העד כי הסכום לא שולם כי יצאה התחשבנות מול עורך הדין של הנאשם, וכי העד עשה קיזוז בשל חובות של הנאשם כלפי צד ג' (עמ' 51 שו' 19-20).

גם לגבי השותפות שהיתה לגבי שכירות ונכסים מסר העד כי הנאשם קיבל הודעת קיזוז וכי אם סבור שפסה"ד לא בוצע הוא יכול לפנות לבית המשפט. (עמ' 51 שו' 22-23).

באשר לשאלת הסנגור אם הנאשם לא היה לקוח שלו ? הבהיר העד כי לא ייצג את הנאשם וכי הנאשם הגיש בקשה בשמו של העד - עוה"ד (עמ' 51 שו' 26).

כשב"כ הנאשם מקשה ושואל האם העובדה שעו"ד מיצג אדם בלשכת ההוצל"פ האם זה לא הופך אותו ללקוח שלו? משיב העד כי אינו זוכר מה היה לפני כ 10 שנים (עמ' 51 שו' 30-31).

גם כאשר הסנגור מציג לעד בקשה לבטול צו עכוב יציאה מן הארץ של הנאשם חתומה על ידו כעו"ד של הנאשם (נ/8)

וטופס בקשה בתיק הוצל"פ של הנאשם (נ/9) , ויפוי כח (נ/10) . מתעקש העד כי הבקשה אינה הופכת את הנאשם ללקוח (עמ' 51 שו' 34) .

בסופו של דבר מעיד עת/2 כי בנקודת זמן היה הנאשם לקוח שלו , כשבקש טובה לבטל צו עיכוב יציאה מן הארץ אך אין לכך קשר עם חברת בר - עם . (עמ' 52 שו' 21-22) . ב"כ הנאשם מפנה את העד לעדותו במשטרה שם התייחס לנאשם כלקוח לשעבר וכן לעדות בנו שאף הוא צין כי הנאשם לקוח לשעבר , והעד אינו משיב לענין ותוקף " ... תלמד את העבודה שלך , תלמד את התיק.... עוד הוא ישלם את התיק הזה לסנגוריה הציבורית " (עמ' 53 שו' 12-6) .

כאשר הסנגור שואל את העד מדוע לא שיתף פעולה עם המשטרה , כשהתקשרו אליו ובקשו להמציא מסמכים ופסקי דין עליהם מסתמך? השיב העד כי הוא אינו זוכר (עמ' 54 שו' 2-1) ובהמשך הכחיש שסרב להמציאם (עמ' 54 שו' 17) .

כאשר הסנגור מציג לעד מזכרים (נ/11 ו נ/12) ללמד על התייחסותו לדרישת המשטרה להמציא מסמכים וכי גם סרב לעימות עם הנאשם מחשש שלא יהיו לו תשובות , משיב העד בתוקפנות: " תלמד לשאול שאלות תקינות " (עמ' 54 שו' 24) .

" ... אני לא אענה ! " (עמ' 54 שו' 29) .

ביחס לשאלה אם יגיש תביעה כנגד המשטרה כפי שאיים בעדותו במשטרה. השיב העד " עדיין לא תבעתי, אני אתבע " (עמ' 55 שו' 9) .

כשנשאל אם הגיש לתיק ההוצל"פ בקשה בשם הנאשם להפוך אותו לחייב מוגבל השיב : " אני לא זוכר " שם שו' 12) .

כאשר הסנגור מציג לעד מסמך שמשרדו הגיש בקשה לאיחוד חייב מוגבל - ושואל אם בשלב הזה הוא נזכר , תחילה משיב כי המסמך לא הוגש מטעם משרדו אך לאחר מכן משנה את התגובה ומציין : " אם הוגש אני שמח שעזרתי להגיש " (עמ' 55 שו' 30) .

כאשר הנאשם מציין כי העד זייף את חתימתו השיב העד:

זייפתי את החתימה שלך? **חתיכת מנוול ... לא נתקלתי בהליך שהמתלונן נחקר 4 שעות** " (עמ' 55 שו' 17) .

וכשב"כ הנאשם מעיר לתגובת העד כי " לא נתקל בעו"ד כמוהו "

משיב העד באופן מאיים : " אל תדאג , אתה תשלם על כל תיק " (שם , שו' 23) .

ע/ת 3 גב' סבטלנה פקלר מזכירה

ע/ת 3 עבדה כמזכירה במשרדו של עו"ד אשור (ע/ת 2), כ-20 שנה.

העדה העידה כי הנאשם וע/ת 2 ניהלו פרויקט משותף, שהוביל לתביעה ולהליך בוררות, שהסתיים. (פרו' עמ' 58 שו' 23-24).

לדבריה, הנאשם לא אהב את תוצאת הבוררות, ועל כן התקשר למשרד, בא בטענות לע/ת 2 ואיים (עמ' 3 שו' 3-4).

עוד מסרה כי באחד מן הימים, כשהתקשר למשרד ונמסר לו כי ע/ת 2 אינו יכול להשיב לשיחה מסר הנאשם "כנראה נמאס לו מהחיים", את אותה שיחה העדה הקליטה בטלפון האישי שלה כאשר השיחה התנהלה באמצעות הרמקול של המכשיר. (עמ' 59 לפרו' שו' 4-7, עמ' 60 שו' 19-20).

לדבריה, לאחר מכן **הגיע הנאשם למשרד** לחפש את ע/ת 2 וכשהתבשר שאינו במשרד אמר כי הוא "יהרוס לה ולו את החיים". (עמ' 59 לפרו' שו' 7-9). גם שיחה זו הוקלטה ע"י העדה באופן פיזי (עמ' 59 שו' 16, עמ' 60 לפרו' שו' 21-22).

לשאלת המאשימה מה הבינה מדברי הנאשם, כשהנאשם אמר שיהרוס לה את החיים השיבה: **"שילך לבעלי ויספר דברים שלא קרו ולא נבראו שקר"** (שם שו' 18-19).

העדה העידה, כי מסרה למשטרה את 2 ההקלטות ל-2 האירועים, כאשר ההפרש בין שני האירועים היה יומיים (עמ' 60 שו' 24, שם שו' 31-32). ואילו הדיסק שבו מתועדות שתי השיחות נמסר ב-23.10.17, בסמוך לאחר מסירת עדותה במשטרה, שניתנה ב-19.10.17 (עמ' 61 שו' 24-25, עמ' 63 שו' 11-16).

העדה הסבירה כי **"לא הכל הספקתי להקליט, כשהוא התחיל לאיים ולהגיד שיגיד לבעלי, אז התחלתי להקליט"** (עמ' 61 שו' 27-28).

"אני הגשתי תלונה בגלל שאיים עליי שאמר שיהרוס לי את החיים ומה שאני עושה איתו במשרד". (שם שו' 6-7).

ע/ת 3 אישרה בחקירתה הנגדית, כי את הקלטה נוספת מסרה ב-6.3.18 בעקבות טלפון שקיבלה מהמשטרה להביאה וכי מדובר בדיסק און קי (עמ' 63 שו' 20-23).

לשאלת ב"כ הנאשם השיבה כי אם המשטרה הייתה מבקשת לראות את מכשיר הפלאפון שלה לא היתה לה בעיה למסור אותו לבדיקה.

העדה אישרה כי בין הנאשם לבין ע/ת 2 היו כמה שנים טובות עד הסכסוך המשפטי (עמ' 64 שו' 3-4).

כאשר ב"כ הנאשם הציג לעדה **אפשרות**, כי הנאשם אמר את דבריו מתוך מצוקה לאחר שהפסיד בתיק, ובמילותיו שיהרוס אותו ואותה התכוון **כי ימשיך להילחם משפטית עד שימצא את כל האפשרויות המשפטיות השיבה העדה כי היא לא חושבת כך** (עמ' 64 שו' 6-8).

עם זאת, ציינה כי היא לא יודעת להגיד מה הנאשם חושב (שם שו' 15).

העדה מסרה כי אינה מבינה את הנאשם שכן היא לא הייתה צד להליך המשפטי בין הנאשם לבין עת' 2, עם זאת אישרה כי הייתה עדה במסגרת הליך הבוררות (שם שו' 17-19).

העדה הסבירה כי היא לא חלק חשוב או אינטגלי במשרד אלא חלק פרוצדוראלי בלבד מבחינת מסמכים (עמ' 64 שו' 20-21).

העדה שללה קרבה משפחתית או חברית עם עת' 2 - עו"ד אשור אף שנקטה בהודעתה במשטרה בלשון רבים מס' פעמים **"טיפולנו, מטריד אותנו, היה לקוח שלנו, סכסוך עסקי אתנו"** (עמ' 64 22-26).

כשהקשה ב"כ הנאשם והפנה אותה לחתימתה על ההודעה במסגרתה מסרה כי **"יש סכסוך עסקי אתנו"** (עמ' 65 שו' 1).

השיבה: **"אין לי שום קשר עם עו"ד אשור. יכול להיות שלא שמתי לב, כשקראתי את ההודעה"**.

עת' 3 לא שוללת את האפשרות שמישהו נוסף נכח עימה במשרד בזמן שהוקלטו 2 השיחות (עמ' 66 שו' 17-21).

עת' 3 מאשרת שחלק מפסק הבורר היה לטובת הנאשם (עמ' 66 שו' 30-32).

כשב"כ הנאשם ציין בפני העדה כי הסיבה שהנאשם הגיע למשרד, היתה על מנת לדרוש את מה שמגיע לו בעקבות פסק הבוררות השיבה:

"אין לי בעיה יש פסק בורר, הנאשם לא הגיש ערעור על פסק הבורר" (עמ' 66 שו' 35-36).

עדויות הגנה

עדות הנאשם (ע.ה 1).

הנאשם העיד כי ביום האירוע הגיע למשרד ע/ת 2 מכיון שרצה לדרוש את הכסף שמגיע לו. הנאשם מסר כי אין זו הפעם הראשונה שמגיע למשרד בקשר לאותו עניין וכששאל מה קורה עם הכסף ומדוע ע/ת 2 אינו רוצה לשלם אף שעבר כל כך הרבה זמן נאמר לו ע"י ע/ת 2 לצאת מן המשרד.

(פרו' עמ' 72 שו' 5-8,).

הנאשם סיפר כי ע/ת 2 אמר לו: "צא מהמשרד ואם אתה רוצה תצחק מבחוץ.....הוא אומר, תקלל, תצחק אבל מחוץ למשרד" (עמ' 72 שו' 12-13).

הנאשם הסביר כי הוא לא הבין למה ע/ת 2 שולח אותו אל מחוץ למשרד, שכן הוא לא בא לריב ולא בא לצעוק ולא בא להשתולל הוא בא לדרוש את מה שמגיע לו. (שם בשו' 12-14).

עוד הסביר הנאשם כי הוא חי מקצבת בטוח לאומי, כי הינו חולה סכרת, מוכר כנכה 100% וכי הגיע למשרד הואיל והפסיד 3 מיליון שקל, וזקוק היה לכסף עבור תרופות. (עמ' 72, שו' 6-10).

הנאשם מסר בעדותו כי מאז שנקבע כי מגיע לו כסף עד לאירוע מושא כתב האישום חלפו כ-שנה וחצי שנתיים (עמ' 72 שו' 19-20).

עוד העיד הנאשם כי "כשמשלם לעו"ד אשר אשור אני לא שותף שלו אלא אשתי..." והסביר כי מחצית הנכסים של חברת ברעם עמבר בע"מ שייכים לאשתו, גב' רחל פלדמן (שם, שו' 21-25).

ביחס לאירוע מסר הנאשם, כי גם כשהיה מחוץ למשרד של ע/ת 2 דיבר איתו יפה וביקש את מה שמגיע לו אלא שע/ת 2 השיב לו:

"אני לא רוצה לתת לך שום דבר, תעשה מה שאתה רוצה" (עמ' 73 שו' 8-9).

הנאשם הסביר, כי באחד הימים, כשהגיע למשרד ראה קטעים בין המזכירה לע/ת 2 שהיו בפוריזיה, שלא היתה מקובלת ולא היה נעים לראות.

וכשאמר את המילים "אני אהרוס אתכם", אמר זאת כשהגיע באחד הימים והיה בסערת רגשות, ומילים אלו התכוון כי יספר לבעלה של המזכירה את מה שראה.

ברם, הוא לא סיפר לבעל דבר (עמ' 73 שו' 10-13).

הנאשם אישר כי הגיע למשרד ע/ת 2 מספר פעמים לדרוש את המגיע לו אבל לא כל פעם שהגיע ע/ת 2 הגיש תלונה (שם שו' 18).

באשר לאירוע בו תועד ע"י ע/ת 1 בסרטון, העיד הנאשם כי ע/ת 2 ביקש ממנו כי לא יכנס למשרד והתחיל לצעוק, ואז הבן ע/ת 1 החל להסריט כשהוא הנאשם בחוץ ואילו ע/ת 2 עומד מאחורי ע/ת 1 תוך שהוא "עושה סימנים בשביל לעצבן אותי, ואני בסערת רגשות, הוא עושה סימן (מדגים עם היד שיסוף הצוואר/הגרונ), ואח"כ עושה לי אצבע משולשת, ומוסיף "אני אזיין את אשתך...בסערת רגשות עשיתי פעולה כמו יריקה באוויר, לצד, אמרתי "טפו עליך", מבלי לירוק" (עמ' 73 שו' 20-26).

הנאשם העיד כי ההסרטה באמצעות מכשיר הפלאפון ארכה כ 8-10 דקות (עמ' 73, שו' 30)..

הנאשם הוסיף והסביר כי באותו מעמד ע/ת 2 אמר לו שהוא הנאשם ירים עליו ידיים ואז הוא הנאשם הבין כי האירוע מצולם, במטרה ליצור את הרושם שהנאשם בא לתקוף ולכן הנאשם השיב לע/ת 2: "תרים אתה ידיים....ואני אגמור אותך, אם אתה תרים ידיים אני צריך להבין שאני צריך להגן על עצמי ואז לא תהיה לי בעיה לגמור איתו, למה הוא זה שהתחיל איתי ואני אצטרך להגן על עצמי, לזה התכוונתי שאמרתי אני אגמור אותך" (עמ' 75 שו' 5-9).

הנאשם גם מעיד כי היו לו חובות והוא ביקש מעו"ד לעשות עבורו איחוד תיקים על מנת להסדיר את החוב כי באותה העת לא היה לו כסף ולא משכורת, ואז התברר לו כי ע/ת 2 - עו"ד אשור מתנגד לאיחוד התיקים.

עוד מסר כי מגיע לו מחסן שכבר 10 שנים ע/ת 2 מסרב להעביר אותו על שמו, ועל כן אין הוא יכול להשכירו ולהנות מדמי השכירות. כמו כן, טרם קיבל סכום כסף, המגיע לו מע/ת - מעו"ד אשור. הנאשם הציג לעיון בית המשפט מסמך המהווה את התנגדות עו"ד אשור בשם חברת בר-עם עמבר בע"מ לבקשה למתן הפטר, בטיעון שלנאשם יש נכסים וכי הוא ע/ת 2 מתכוון לעשות לו קיזוזים שאכן עשה למרות שאסור לו לעשות כן (עמ' 74 שו' 15-23).

הוסיף הנאשם והעיד כי בעת הרוויח מאות אלפי שקלים בחודש שנכנסו לחברה בר-עם עמבר בע"מ הוא ביקש מע/ת 2, עו"ד אשור, שהחזיק כ־600,000 ₪ רווחים של הנאשם, לסגור לו חוב של 40,000 ש"ח, שהנאשם חב לחברת גב ים באותה העת, מתוך הסכום שהחזיק ע/ת 2 עבורו. ואולם במקום לסגור את החוב כמבוקש, ע/ת 2 הלך לבית המשפט, ללא הסכמתו של הנאשם, וללא חתימתו וללא ידיעתו של הנאשם, כך על פי עדותו, והפך את הנאשם למוגבל באמצעים. כתוצאה מכך הנאשם לא יכול היה להיות בעל חברה ולא יכול היה לנהל את החברה שלו (עמ' 74 שו' 25-32).

לטענת הנאשם ע/ת 2 הסביר לו כי הוא סידר לו סידור הטוב בעולם והנאשם לא הבין את המשמעות של אותו סידור

שהפך אותו למוגבל באמצעים (עמ' 75 שו' 4-1).

רק לאחר כחודשיים, ממועד הסידור הנ"ל, כשנזקק הנאשם לצאת לחו"ל להלוויה של אחיו והתברר לו כי יש לו עיכוב יציאה מן הארץ הבין את שארע לו (שם שו' 9-6).

הנאשם העיד כי החתימה על יפוי הכוח מ-2006 הנוגע לתיק הוצאה לפועל שמספרו 0199252060, אינו נושא את חתימתו והוא הנאשם סבור כי ע/ת 2 השתמש באותו יפוי כוח כדי לשתק אותו (שם שו' 30-29).

הנאשם תאר את סערת הרגשות בה היה כאשר גילה שקיימת התנגדות מצד ע/ת 2 לבקשתו לעשות איחוד תיקים, במיוחד כשמצבו הבריאותי אינו תקין, כשהוא נזקק לתרופות, מטופל בקנביס רפואי והיה במצב שנוזקק לכסף.

הנאשם טען כי ע/ת 2 עקץ אותו והוא סובל מכך שבסופו של דבר הוא נאלץ לעמוד בבית המשפט ולהגן על עצמו, כאשר הוא מקצבה של ביטוח לאומי בעוד שע/ת 2 מחזיק כסף שלו (עמ' 76 שו' 7-5).

הנאשם המשיך והעיד כי לאחר שגם בקשתו למתן הפטר בתיק הוצל"פ 5154120116 נדחתה נכנס למצב של חוסר ברירה ועל כן הלך ונעמד מחוץ למשרתו של ע/ת 2 וצועק אליו "**אין לי ברירה**" (עמ' 76 שו' 10).

הנאשם הוסיף ותאר כי במצבו הכלכלי, אין לו אפילו כסף לקנות מתנה לנכדו שנולד (שם, שו' 12-11).

בחקירתו הנגדית העיד הנאשם כי על פי פסק הבוררות ע/ת 2 חייב לו ₪ 300,000 וכן היה צריך להעביר על שמו של הנאשם, ללא תשלום, מחסן 1 מתוך 4. אלא שעד היום הוא לא קיבל את המחסן ואף לא את הכסף המגיע (עמ' 76 שו' 30-29). ולכן, הסביר לב"כ המאשימה כי הלך אל ע/ת 2 וצעק. (שם בשו' 32).

הנאשם גם הסביר כי אשתו שהינה מנהלת מרפאה, וחברת ילדות עם ע/ת 2 עוד מתקופת בית הספר בו למדו, הכירה לו את ע/ת 2 ואמרה לו:

"זה חבר ילדות, לך אליו הוא יעזור לנו".

הנאשם הסביר כי בתקופה בה החל פרויקט בנמל חיפה בהיותו בעל מקצוע בהרכבת מסילות של מנופים גדולים, נחשב כמס' 1 בראשות הנמלים, זה היה פרויקט ענק ורצה להקים חברה ולכן הגיע לע/ת 2 (עמ' 77 שו' 7-1).

הנאשם הסביר כי בעקבות פסק הבורר פנה לעו"ד של ע/ת 2 מספר פעמים כדי וביקש כי ע/ת 2 יעביר לו את המגיע לו אלא שאותו עו"ד הסביר לו כי הוא סיים את תפקידו והפנה אותו לע/ת 2 (עמ' 77 שו' 14-11).

הנאשם העיד כי ע/ת 2 השתמש בכלים משפטיים לעבוד עליו (שם שו' 24-23).

לשאלת ב"כ המאשימה מדוע הוא לא השתמש באותם כלים של המערכת המשפטית לגבות את הכספים המגיעים לו הסביר כי פנה לאותו עו"ד של ע/ת 2, ביקש את פסק הבורר ואותו עו"ד הודיע לו כי סיים את תפקידו, מסר לו את פסק הבורר לידיו והפנה אותו לע/ת 2 כדי לקבל את מה שמגיע לו (עמ' 77 שו' 32-33).

ובעמוד 78 מסביר הנאשם "אני נמצא פה בבית המשפט, מול כב' השופטת היא נותנת פסק דין, אם היא נותנת פסק דין, האם אני צריך ללכת שוב לאותה הערכאה?" (שם בשו' 1-4).

ובהמשך מעיד: "יש שתי אפשרויות אחד זה להגיע שוב לערכאה אבל אין לי שקל לעורך דין שייצג אותי, גם עכשיו יש לי עורך דין מהמדינה, והאפשרות השניה שאני אקח את החוק לידיים ומה שיהיה יהיה" (שם שו' 9-11).

לשאלת ב"כ המאשימה: "וזה מה שעשית? השיב:

"לא. בודאי שלא. עובדה שהוא חי. אם הייתי לוקח את החוק לידיים הוא לא היה חי.

זה סה"כ רגשות (מדגים עם היד על הלב, עד הבטן, מעל הראש) הוא עבד עליי וצוחק עליי הוא עומד מאחורי הבן שלו ועושה אצבע משלושת כלפי ואומר אני לא אתן לך כלום! , ושנים שהוא לא נותן לי כלום" (שם בשו' 13-16).

הנאשם אישר בחקירתו הנגדית כי הגיע מספר פעמים למשרדו של עו"ד אשור וכל פעם היה לע/ת 2 סיפור אחר. (שם בשו' 24-25).

הנאשם העיד כי ע/ת 2 לא הביא את כל ההסרטה ולדעתו ע/ת 2 הביא קטעים, שהשתלמו לו שאינם מראים את התמונה המלאה של האירוע, כדי שלא יוכלו לראות את כל האמת (עמ' 78 שו' 26-27).

עוד המשיך הנאשם והעיד כי כל פעם שהגיע למשרד קיווה שבסופו של דבר יקבל את מה שמגיע והעניין יסתיים והוא לא ידע שע/ת 2 ימשוך אותו שוב. כדבריו: "אני לא ידעתי עד איפה הוא מותח את החבל...ואני מוגבל, אין לי אמצעים" (עמ' 78 שו' 32-33, עמ' 79 שו' 1-2).

"באתי בנועם אבל הוא גרר אותי למצבים שאני אתעצבן, הוא גרר אותי לזה. הרי זה לא סתם הוא עומד מאחורי הבן שלו ועושה לי תנועה משולשת ואומר דברים. זו גם הסיבה שאמרתי שאני אהרוס את המזכירה שלו כי היא גם שיקרה כל הזמן..." (עמ' 79 שו' 9-11).

"אני לא בא להלך עליו אימים, אני בא לדבר איתו, אשר תביא את מה שמגיע לי ונסיים" (עמ' 79 שו' 19).

באשר למתועד בסרטון מסביר הנאשם: "עשיתי טפו באוויר...לא ירקתי, נכון שהייתי מחוץ למשרד" (שם בשו' 33).

לעמדת ב"כ המאשימה שציינה בפני הנאשם כי בסרטון אינה רואה את ע/ת 2 מבצע פרובוקציות השיב הנאשם: "בטח שלא תראי אותו, הוא עמד מאחורי הבן ושם הוא עשה את זה.."(עמ' 80 שו' 2).

כשנשאל ע"י ב"כ המאשימה מדוע הכניס את עצמו לסיטואציה כמו זו בגינה הוא מואשם כאשר כל פעם כשמגיע למשרד ע/ת 2 ובא בדרישות ולא מקבל מענה ,

השיב הנאשם:

"מה את היית עושה במקומי?....אז היית הולכת הביתה ועוזבת את החוב וגמרנו? אין לי כסף לשלם לעורך דין אחר. אמרתי את זה כבר כמה פעמים.... מה אני עושה? הולך הביתה ושוכח מהחוב? מה אני עושה? (פורס את הידיים לצדדים) (עמ' 80 שו' 16-19).

כשב"כ המאשימה מציגה בפני הנאשם הנחה שלא הוכח שע/ת 2 חייב לו כספים, זאת אף שע/ת 3 אישרה כי על פי פסק הבורר ע/ת 2 אכן חייב כספים לנאשם, טען הנאשם כי הסכום של 300,000 ש" נקבע על ידי הבורר והפנה את בית המשפט למסמך התחשבות, שלטענתו הופק משערכת ב 31.10.18, לאחר קיזוז שעשה ע/ת 2 (עמ' 81 שו' 1-8) עוד העיד הנאשם כי הקיזוז נעשה על ידי ע/ת 2 כאשר הוא הנאשם אינו מיוצג, ולא יכול היה לשלם לעורך דין "שילך עם העניין עד הסוף " (עמ' 81 שו' 13-15).

הנאשם חזר והסביר כי את המילים שאמר כמופיע בסרטון, נאמרו לאחר שע/ת 2 עשה תנועות מגונות בקשר לאישתו, ולא כאיום בשל הכסף שע/ת 2 חייב לו . עוד הסביר כי מה שאמר נאמר בסערת רגשות, (עמ' 81 שו' 24-28).

באשר למזכירה תאר הנאשם כי תחילה הוא והמזכירה היו ביחסים טובים והיא אמרה לו כי לא תתערב בסכסוך בינו לבין ע/ת 2 , ואולם לאחר שמסרה עדות אצל הבורר ושיקרה כי הנאשם וע/ת 2 שותפים, אף שידעה כי לא היו שותפים והבטיחה לא להתערב, לא לטובתי ולא לטובתו, העניין עלה מעל הרגשות שלו, וכשאמר לה כי יהרוס אותה כמו שהיא שיקרה, התכוון לכך שיספר לבעלה מה שראה, ולא הלך לספר לבעלה (עמ' 82 שו' 11-20).

הנאשם הבהיר כי הוא לא חיפש נקמה, "מקרה כזה לא נקמה, זה סיפור לא נעים" (עמ' 82 שו' 25). וכשנשאל על ידי ב"כ המאשימה כיצד אמורה המזכירה להרגיש בעקבות כך שאמר לה כי יספר לבעלה השיב:

"בדיוק כמו שאני מרגיש שאני עומד פה ולא מקבל את מה שמגיע לי. איך אני מרגיש שאני פה מולך ואת שואלת אותי שאלות שאני חוזר עליהן כל הזמן ואני בקושי עומד על הרגליים. ואני חייב לעמוד פה, אני אומר שאני נכה. לא נעים לי לשבת. ככה גם היא צריכה להרגיש.."(עמ' 82 שו' 27-30).

הנאשם חזר והבהיר כי כשאמר מה שאמר למזכירה היה בסערת רגשות וזאת מאחר שהמזכירה התערבה בעניין שהבטיחה לא להתערב, הנאשם אף הפנה לסרטון גם שומעים את המזכירה אומרת לע/ת 2 תסגור את הדלת והנאשם מצוין "למה היא אמרה תסגור את הדלת? מה היא מתערבת? האם אני באתי לבקש ממנה כסף? האם אני

באתי להגיד לה משהו? מי דיבר אליה? אבל סערת הרגשות כשהיא התערבה ודיברה לא לעניין, סערת הרגשות באותו רגע ואני מצטער שעשיתי את זה, זה מה שיצא מסערת הרגשות, שאמרתי שאני אהרוס אותך...אני לא התכוונתי, לא הלכתי לבעלה, ולא סיפרתי לאף אחד רק היא שמעה את זה עם אשור במשרד....אני מצטער על זה". (עמ' 83 שו' 6-15).

עו"ד שי דנן, ע/ה 2

עו"ד דנן העיד , כי שימש כיועץ משפטי של חברת א. ארנסון בע"מ שנים רבות, וכי הנאשם נשכר על ידי חב' ארנסון לבצע עבודות ייחודיות - רתכות של מסילות ברזל שאך מספר אנשים מצומצם מסוגל לעשות זאת, כאשר הנאשם אחד מהם. המדובר בעבודות שהתבצעו במהלך 2006-2008. עוד ציין כי הנאשם ביצע את העבודות עבור החברה לאחר שביצע עבודות לנמל אשדוד בגין קיבל המלצה .

העד אישר כי הוא חתום על המסמכים שהוגשו לבית המשפט וסומנו נ/4-נ/7.

עוד מסר העד כי העבודה שבוצעה ע"י הנאשם הייתה מצוינת, לא היו טענות כלפיו.

העד הסביר כי מספר חודשים לאחר שהנאשם ביצע עבודות, ביקש להמשיך לעבוד במסגרת חברה אחרת , וחברת ארנסון נענתה לכך כי מה שהיה חשוב לה שמי שיבצע את העבודה יהיה הנאשם.

אלא שאז חברת ארנסון החלה לקבל מכתבים ופנייה " מאשר אשור, חברה' אתם לא בסדר, אתם משלמים למטי ואתם חייבים לי את הכסף, אני הבעלים של החברה "בר-עם עמבר בע"מ שבאמצעותה מטי עבד " (עמ' 85 שו' 13-15).

כיועץ משפטי של חברת ארנסון הזמין העד את מנהל הפרויקט ואת הנאשם כדי להבין במה דברים אמורים.

הנאשם סיפר לעד סיפור שבעניו נשמע הזוהנוגע להסתבכות שלו עם ע/ת 2 שלדברי הנאשם כפי שהוצגו לעד ע/ת 2 הציע לו להקים חברת נאמנות באמצעותה הנאשם יעבוד במסגרת הפרויקט (עמ' 85 שו' 15-20).

העד הבהיר כי מדובר בפרויקט גדול כאשר בחודש היו חשבונות של כ-2 מיליון ₪, מדובר בעבודה של בניית נמל.

עוד סיפר העד,, כי הנאשם מסר לו כי ע/ת 2 קנה נכסים מכספי אותה חברה בר-עם עמבר בע"מ , שהוקמה על מנת שהנאשם יוכל לעבוד באמצעותה, והפך את אשתו של הנאשם כשותפה 50% בנכסים. (עמ' 85 שו' 21-25).

העד הסביר כי ההתנהלות המתוארת אינה מתאימה לניהול נאמנות , דרך ניהול הכספים נראתה בעניו מפוקפקת, רכישת הנכסים באופן בו נעשתה מעלה חשש לעברות מס, וכל ההתנהלות זעזעה אותו ועל כן ביום 20.5.08 שלח מכתב שהוגש על ידי ההגנה בתיק דנן וסומן נ/4 .

עוד מסר העד כי בעקבות אותו מכתב ע/ת 2 הגיש נגדו תביעת לשון הרע(תיק אזרחי 4196-08 בבית המשפט בראשון לציון), שנדחתה בהסכמה בעקבות המלצת בית משפט (עמ' 85 שו' 31-32).

בחקירתו הנגדית חזר העד והסביר כי הזדעזעה מהתנהלות של ע/ת 2 כעורך דין, שכללה לדעתו גם זיופים כאשר זיף חתימה על מסמך של התקשרות עם חברת ארנסון שכאילו נחתמה לפני מועד הקמתה של חברת בר-עם.

הכרעה

לאחר שבית המשפט שמע את עדויות העדים ושקל אותן בכובד ראש, בחן את כלל הראיות שבתיק, שמע מספר פעמים את ההקלטות, שתועדו בת/2 כמו גם צפה מספר פעמים בסרטון בן ה-29 שניות, שתועד בת/1 הגיע למסקנה, כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח האישומים במידה הנדרשת בהליך הפלילי וכי יש מקום לזכות את הנאשם ולו מחמת הספק.

בית המשפט נתן דעתו לכך שבסעיף 2 לכתב האישום במסגרת אישום הראשון, נפלה טעות בציון מועד האירוע (19.10.2017) כאשר מחומר הראיות שהובא בפני בית המשפט עולה כי המדובר באירוע מיום 19.9.2017, יומיים בלבד אחר מועד האירוע הראשון במסגרת אותו אישום.

הנאשם נחקר על 2 אירועים הנוגעים לשיחות שקיים עם מזכירתו של ע/ת 2 בגין יוחסו לו 2 אישומים של עברת איומים בהפרש של יומיים.

הנאשם כיון את הגנתו לאותם אישומים הנוגעים לאותן שיחות טלפון שתועדו בת/2, ועל כן בית המשפט קובע כי האמירות של הנאשם, שהוקלטו על ידי המזכירה ע/ת 3 ותועדו בת/2, אכן נאמרו על ידי הנאשם בהפרש של יומיים, כאשר המועד הראשון היה 17.9.2017 והמועד השני 19.9.2017. המדובר בטעות, שנפלה ברישום התאריך המופיע בסעיף 2 במסגרת אישום אחד, בגינה לא נפגעה הגנת הנאשם.

עם זאת, לאחר שבית המשפט בחן את כל העדויות והתרשם מההקשר בהן נאמרו ובשים לב למסגרת הסכסוך בגינו נאמרו, קובע בית המשפט כי בנסיבות הקונקרטיות, שהוכחו בפני בית המשפט אין באותן אמירות כדי להוות איום במישור הפלילי.

סעיף 192 לחוק העונשין, **התשל"ז-1977 שעניינו "איומים", קובע כי:**

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

הערך המוגן: עבירת האיומים נועדה להגן על שלווה נפשו וביטחונו של הפרט, כמו גם על חופש הפעולה והבחירה

שלו.

היסוד העובדתי של עבירת האיומים כולל רכיב התנהגותי ורכיב נסיבתי המהווים יחד את מכלול ההתנהגות האסורה. חלק מן הרכיב ההתנהגותי הוא תוכנו של האיום. הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית.

בחינת תוכנו של הביטוי מתבצעת בתוך ההקשר שבו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות שבהן הוא נקלט.

באשר ליסוד הנפשי של הכוונה להפחיד או להקניט הקבוע בעבירת האיומים, חלה הלכת הצפיות. לצורך הוכחת היסוד הנפשי צריכה להתקיים מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד את קולט האיום או להקניטו^[1] ע"פ רע"פ 2038-04 שמואל לם נגד מדינת ישראל, ס (4) עמ' 96 (2006).

במקרה שלפנינו, אין מחלוקת, כי בין הנאשם לבין ע/ת 2 שהינו עד התביעה העיקרי היתה הכרות רבת שנים, הכירות שהובילה לשותפות עסקית.

היו שנים טובות אך, בעקבות פרויקט גדול ביצע הנאשם עבודות בתחום מומחיותו, הסתבך הנאשם עם ע/ת 2, הסתכסך עימו והדבר הוביל להליכים משפטיים בתחום האזרחי שבסופו של דבר הוכרעו בבוררות.

אין מחלוקת בין הצדדים כי אכן התקיימה בוררות.

בית המשפט התרשם מעדות הנאשם שהייתה קוהרנטית, עקבית, ריגשית ונתמכה במסמכים המסבירים את הרקע למשבר האמון והקרע בינו לבין ע/ת 2 (נ/1, נ/2, נ/3, נ/4, נ/5, נ/6, נ/7).

ע/ת 3 אישרה, כי אכן היה סכסוך כספי בין הנאשם לבין ע/ת 2 לאחר שנים טובות של קשר עסקי וכי התקיימה בוררות, שבסופה נקבע בין היתר, כי הנאשם זכאי לסכומי כסף מע/ת 2.

עדות הנאשם קיבלה חיזוק גם מעדותו של ע/ה 2 עו"ד שי דנון אשר שימש כיועץ המשפטי של חברת ארנסון שהתקשרה בהסכם עבודה עם הנאשם בשל מומחיותו, ובהמשך ולבקשת הנאשם העבודות בוצעו על ידי הנאשם במסגרת חברת בר-עם עמבר בע"מ.

בית המשפט נמנע מלקבוע קביעות עובדתיות הנוגעות לקיומם של שני הסכמי עבודה דומים, הנושאים תאריך 4.7.2006 כאשר ההבדל בין שניהם הוא שבאחד מהם (נ/2) חתומים נציג חברת ארנסון והנאשם, ואילו על השני (נ/1) חתומים נציג חברת ארנסון, הנאשם ונציג חברת בר-עם עמבר בע"מ עם חותמת החברה.

בית המשפט גם לא ייקבע קביעה עובדתית כלשהי באשר למשמעות העולה מכך שעל גבי הסכם מיום 4.7.2006 (נ/1)

בין חברת ארנסון לבין הנאשם, מופיעה גם חותמת של חברת בר-עם עמבר בע"מ אף שהחברה התאגדה במועד מאוחר יותר (16.11.2006 - נ/3).

עם זאת הן נ/1 והן נ/2 כמו גם מסמכים נוספים שהוגשו על ידי ההגנה, שנערכו על ידי ע/ה 2 (נ/6, נ/4, נ/7), מהווים חיזוק לגרסת הנאשם לפיה חש נפל קורבן להתנהלות ע/ת 2, בגינה הפסיד כספים.

ע/ת 3 כמו גם ע/ה 2 מהווים חיזוק לגרסת הנאשם כי פסק דין הבורר קבע שלנאשם מגיע כספים בשווי של מאות אלפי שקלים המצויים בשליטת ע/ת 2 או בחברה שבשליטתו, ולא הועברו לנאשם כשנתיים ממועד פסק הבורר עד למועדי האירועים המפורטים בכתב האישום.

בית המשפט מקבל את עדות הנאשם והסברו לנסיבות בהן אמר את אותן אמירות, שתועדו בת/2 על ידי המזכירה ע/ת 3.

בית המשפט קובע כי אף שמדובר באמירות אומללות, שנאמרו במסגרת סערת רגשות של הנאשם בשל מעורבותה של המזכירה בעניין, שלכאורה לא הייתה אמורה להתערב, לדידו, אין באותן אמירות עברה פלילית לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

הנאשם העיד כי הבחין בסיטואציה לא נוחה, פוזיציה לא נוחה בין ע/ת 2 לע/ת 3, ועל כן ובסערת רגשות כאשר חש שע/ת 3 הפרה את האמון שנתן בה, לאחר שהבטיחה לו כי לא תתערב בסכסוך בינו לבין ע/ת 2, אמר לה כי יספר לבעלה את שראה.

בית המשפט מבין את חוסר הנעימות שחשה ע/ת 3 על רקע האמירות של הנאשם, ואכן המבחן איננו מתמקד בשאלה אם בסופו של דבר, הנאשם סיפר אם לאו לבעלה על מה שראה.

ואולם, ואף שמוטב היה להימנע מהאמירות שהנאשם השתמש ומופיעות בסעיף 1 ו 2 לאישום הראשון, בהקשר הדברים שהוכחו בפני בית המשפט, אין בהן כדי להוות איום במישור הפלילי.

לא התגבש היסוד הנפשי.

באשר לאישום השני שהמאשימה ביקשה לבסס על עדויות עדי התביעה והסרטון ת/1 - גם אלו אין בהן כדי להוביל להרשעת הנאשם, בנסיבות הקונקרטיות שהוכחו בפני בית המשפט.

עדויות של הנאשם הייתה קוהרנטית ואמינה, וכאמור קיבלה חיזוק בעדות ע/ה 2 ובראיות ההגנה שהוגשו במסגרת ההליך כדי לבסס את אמינות הנאשם ולקעקע את מהימנות ע/ת 2 לעניין הרקע לסכסוך הכספי ביניהם, אשר הוביל

לאירועים מושא כתב האישום.

מנגד, לא ניתן ליתן אמון בעדות ע/ת 2.

ע/ת 2 אף שהעיד במשך 2 ישיבות וגרם בהתנהגותו להתארכות חקירתו, התחמק מלהשיב לתשובות, והפגין זכרון סלקטיבי. כך למשל העיד כי לא זכר שהנאשם שכב על הריצפה לפני שהמשטרה הגיעה בעקבות הקריאה להגעתה, בעוד שבנו ע/ת 1 אישר כי הנאשם שכב על הריצפה מחוץ למשרד ולא ידע להסביר את הסיבה לכך.

ע/ת 2 טען כי הנאשם בעט בדלת אך עובדה זו לא נראת בסרטון, שתועד בת/2 על ידי בנו (ע/ת 1).

ע/ת 2 שהינו עו"ד במקצועו ניסה להתחמק, כשנשאל אם בעבר ייצג את הנאשם כבא כוחו, אף שמסמכים שהוצגו בפני בית המשפט התברר, כי אכן ביצע פעולות כעו"ד עבור הנאשם - כלקוח בין היתר, במסגרת הוצאה לפועל (נ/9, 10/).

לא ברור מה פשר התחמקותו של העד בעניין זה, כמו גם בעניינים אחרים.

ע/ת 2 התבקש לא אחת להשיב עניינית לשאלות ולהתמקד במתן התשובות עיין למשל (עמ' 25 לפרו' שורה, 12).

תוך כדי מתן עדותו, איים ע/ת 2, תוך שהוא מנסה להתחמק ממתן תשובות (עמ' 47 שו' 1-2).

העד נכנס לדברי הסנגור לא אחת, בעת בה הציג ב"כ הנאשם שאלה לעד (עמ' 52 שו' 32, עמ' 53 שו' 1-5).

העד הרים את קולו לא אחת במהלך עדותו, ואף התקרב באופן מאיים אל הנאשם (עמ' 55 שו' 4).

הופעתו של ע/ת 2 בבית המשפט במהלך עדותו הייתה בלתי הולמת ותוקפנית, זאת אף שכעו"ד אמור לדעת את כללי ההופעה בבית המשפט גם אם מדובר בהופעה למתן עדות.

הופעתו של ע/ת 2 התאפיינה בהתנהגות בריונית ומאיימת, הן כלפי ב"כ המאשימה, הן כלפי הנאשם, הן כלפי ב"כ הנאשם והן כלפי בית המשפט. כך למשל בא בטרוריה לב"כ המאשימה, בתוקפנות (עמ' 27 שו' 9-10).

ע/ת 2 השיב לשאלות בכע, תוקפנות תוך הרמת קול ותנועת ביטול לא ראויה כלפי הסנגור המלומד (עמ' 28 לפרו' שו' 14-15, 21, עמ' 30 שו' 14).

העד התחמק מלהשיב קונקרטי לב"כ הנאשם וניסה להתווכח עימו, תוך שהוא פונה פעם אחר פעם בתוקפנות מילולית והתנהגותית כלפי ב"כ הנאשם ואף ניסה להעליבו על ידי אמירות לא ראויות, כמו למשל "לך תלמד משפטים" (עמ' 29 לפרו' שו' 12-17, עמ' 40 שו' 32).

ע/ת 2 התפרץ מעת לעת, הפגין יחס שתלטני להליך ולמעורבים בהליך עד כי בית המשפט נאלץ להעיר לו (עמ' 33 שו' 4, 6, עמ' 36 שו' 18-22).

בהתנהגותו הבלתי הולמת של העד, במהלך ההליך הוא הקשה על ניהול ההליך (עמ' 46 שו' 11-13).

אין איפוא לתמוהה גם הנאשם התקשה להתנהל מול ע/ת 2 אשר זלזל ו/או התעלם מפניותיו בעניין החוב שנטען כלפי הנאשם ו/או התגרה בו במכוון כדי להשפילו ו/או להוציא אותו משלוותו.

בעניין זה יצוין כי בית המשפט מודע למצבו הבריאותי של הנאשם, שהינו אדם חולה סכרת ונזקק לתרופות. בהקשר זה ניתן להבין את מצוקתו של הנאשם כאשר לדבריו נקלע לקשיים כלכליים בין היתר על רקע הסכסוך בינו לבין ע/ת 2, קשיים שהביאו אותו למצב שהתקשה לרכוש לעצמו תרופות או לרכוש מתנה לנכדו שנולד.

התרשמותו של בית המשפט מעדות ע/ת 2 ומהימנותו הייתה שלילית.

באשר לסרטון שתועד בת/2 אשר צולם על ידי בנו של ע/ת 2, הסרטון הוא בן 29 שניות בלבד, בעוד שגם ע/ת 2 העיד כי בנו הסריט את האירוע, שלהערכתו ארך כרבע שעה, ואילו הבן ע/ת 1 העיד כי החל בהסרטה באמצעות מכשיר הפלאפון שלו, מיד לאחר, שלדבריו החל הנאשם לאיים, והמשיך להסריט כרבע שעה עד 20 דקות, כאשר להערכתו הארוע כולו ארך כ 25 דקות עד חצי שעה.

על פניו עולה כי 29 שניות אינן משקפות את זמן ההסרטה, שע/ת 1 העיד כי תעד באמצעות מכשיר הפלאפון שלו.

משטרת ישראל לא טרחה לבדוק את מכשיר הפלאפון באמצעותו הוסרט הסרטון.

משטרת ישראל לא טרחה לערוך השוואה בין הקובץ שהיה במכשיר הפלאפון, שתעד את האירוע לבין הקובץ שמופיע בדיסק (ת/2), שהוגש לבית המשפט.

בית המשפט מודע לכללים שנקבעו בע"פ 869-91 שניר נגד מדינת ישראל, בעניין קבילות טכנית, והגם שהדיסק הוגש כראייה קבילה, הרי לפגמים בעבודת המשטרה בנוגע לדיסק, ומשך זמן הסרטון המופיע בדיסק בהשוואה למשך זמן האירוע שתועד על פי עדות ע/ת 1, יש השלכה על שאלת משקל הראיה, ובנסיבות הקונקרטיות שהונחו בפני בית המשפט, יש קושי ליתן אמון שהמתועד בסרטון משקף את כל שהתרחש.

בית המשפט מאמין לנאשם כי במהלך האירוע בגינו בוצעה ההסרטה, היו התרחשויות מתגרות מצד ע/ת 2 כלפי הנאשם, קנטור כלפי הנאשם, השפלה לנאשם, התנהגות מבזה שהובילה את הנאשם לסערת רגשות, בגינה ביטא את האמירות והגיב כפי שמפורט באישום מס' 2.

יתר על כן, המתועד בסרטון (ת/2) מהווה חיזוק גם לגרסת הנאשם. בסרטון נשמע ע/ת 2 מתגרה בנאשם, כאשר

הנאשם עומד מחוץ למשרד, חסר אונים.

ע/ת 2 ו/או בנו נשמעים בסרטון מתגרים בנאשם באמירות חוזרות של "בוא תרים ידיים".

הנאשם משיב: "טפו עלייך ינעל אביך....", תגובה שאינה הולמת אך בנסיבות הקונקרטיות מהווה תגובה להתגרות מצד ע/ת 1 ו-2, שנראה כי מטרתם לערער את הנאשם ולהובילו לתגובה שתצטייר כתגובה אלימה לצורך הגשת תלונה.

בהמשך הסרטון הבן או האב נשמעים מתריסים בפני הנאשם "אתה יורק עלינו?", אף שלא מדובר ביריקה במובן הרגיל של המילה, אלא בביצוע ושימוש במילה "טפו", ללא יריקה ממשיה, זאת במטרה להביע שאט נפש להתנהגות המתגרה של ע/ת 2, שנשמע מספר פעמים קורא:

"תרים ידיים, תרים ידיים, תרים".

בשלב זה זזה המצלמה בשל תנועה כלשהי של המצלם או ע/ת 2.

בית המשפט מאמין לעדות הנאשם כי בעת ביצוע הצילום על ידי ע/ת 1 אביו ע/ת 2 עמד מאחורי בנו, וקרא תיגר על הנאשם כדי לערער את הנאשם, "לחמם" אותו.

בית המשפט מאמין לנאשם כי באותה עת שעת/2 עמד מאחורי בנו המצלם, כאשר הנאשם מחוץ למשרד, ואין קרבה בינו לבין מי מאלו שהיו במשרד, ע/ת 2 עשה תנועות מאיימות כלפי הנאשם, בין היתר תנועה של שחיטה, תוך כדי שהוא או בנו חוזרים ומשמיעים את המילים: **"תרים ידיים, תרים ידיים".**

באותה עת, אחד מעדי התביעה (ע/ת 1 או ע/ת 2) נשמע אומר לנאשם בהתגרות **"תרים למה אתה מפחד?"**.

בשלב הזה, אכן הנאשם נשמע משיב: "אני אשחט אותך, אתה גבר?"

זו תגובה להתגרות המתמשכת של ע/ת 2.

הנאשם נשמע גם משיב לע/1 ולע/ת 2:

"בוא בוא אתה ואבא שלך, מקלל את אישתי, היא שנתנה אמון בך, יה זבל, היא שנתנה בך אמונה".

ואז, נשמע בסרטון שהמזכירה אומרת לע/ת 2: "סגור את הדלת"

וגם הבן אומר: "אבא סגור את הדלת".

ואכן, ע/ת 2 נצפה מתקרב לכיוון הדלת וסוגר אותה, כאשר הנאשם כל העת מחוץ למשרד ונראה כי הוא מצוי במצוקה.

בית המשפט מאמין לנאשם כי ע/ת 2 פגע ברגשותיו, וכי הנאשם חש כי ע/ת 2 הפר את האמון שהנאשם נתן בו.

בית המשפט מאמין לנאשם כי ע/ת 2 ביצע תנועות מאיימות, כלפיו בעת שעמד מחוץ למשרד בחוסר אונים, וניסה לגרור אותו לאלימות, כאשר הוא ע/ת 2 ובנו קוראים לנאשם "תרים ידיים תרים ידיים".

בית המשפט מאמין לנאשם כי ע/ת 2 ביצע כלפיו תנועה מעליבה, ומבזה - אצבע משולשת שהיתה מלווה באמירה מעליבה כלפי אשת הנאשם "אני אזיין את אשתך" (עמ' 73 שו' 25-20).

בית המשפט מאמין לנאשם, כי התנהגותו ואמירותיו, שלכאורה נשמעות כמילים מאיימות לעניין שחיטה, היו תגובה לאיום או קינטור של ע/ת 2 בדמות סימן שחיטה ליד הצואר, שכוון כלפי הנאשם, ועלבון שהופנה כלפי אשת הנאשם.

לא נעלם מעיני בית המשפט עתירתה של ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשם ולו באחת העבירות נוכח צבר ה אמירות, ואולם בנסיבות הקונקרטיות של תיק זה אין בצבר האמירות של הנאשם הן באשום הראשון והן באשום השני כדי להוות איום במישור הפלילי.

באשר לעבירת התקיפה סתם - בשל "היריקה" המיוחסת לנאשם, כשהגיב להתגרות ע/ת 2 במילה "טפו", כפי שבית המשפט עמד על כך קודם לכן, גם התנהגות זו אינה מהווה בנסיבות הקונקרטיות תקיפה העולה כדי עבירה פלילית.

גם אם התנהגות זו היתה עולה כדי עבירה פלילית, הרי בנסיבות הקונקרטיות, הינה ברף הנמוך ביותר, ומהווה זוטי דברים.

כפי שנקבע בפסיקה, המבחן לקיומו של יסוד נפשי בעבירת האיומים, הינו מבחן על פי אמת מידה אובייקטיבית, צריך שיהיה בדברים שנאמרו כדי להטיל אימה בליבו של אדם מהיישוב, בהתחשב בנסיבות האיום, במקרה דנן, בית המשפט לא התרשם כי ע/ת 2 ואף לא המזכירה חשו מאוימים מהנאשם ועל כן יש מקום לזכות את הנאשם ולו מחמת הספק הן מעבירות האיומים והן מעבירות התקיפה [עין למשל בתיק (שלום רמלה) 3389-11-18 מדינת ישראל נגד אליעזר צארום, ת.פ (ת.א) 65689-05-18 מדינת ישראל נגד פלוני (פורסם ב-15.1.2020), ת.פ ירושלים 42391-08-17 מדינת ישראל נגד פלוני (פורסם ב-22.7.2020)].

באשר לאינטרס הציבורי הנוגע להגנת זוטי דברים, יצוין כי על בית המשפט לשאול עצמו האם מעשה העבירה הצמיח מידה מינימלית של סכנה לציבור.

במקרה דנן, לבית המשפט אין ספק כי התשובה לשאלה הינה שלילית, ומעשיו של הנאשם על החברה, בנסיבות שהוכחו בפני בית המשפט, הינה מזערית עד כי אין זה ראוי להכתיים את הנאשם בהרשעה בפלילים.

אמירותיו של הנאשם ומעשהו בתגובתו להתגרויות מצד ע/ת 2 לא מצמיחים מידה מינימלית של סכנה לציבור, ואין

אינטרס ציבורי שהנאשם יורשע בגין המיוחס לו בכתב האישום.

סיכומו של דבר, בית המשפט התרשם כי "אמירותיו המאיימות" של הנאשם, ומעשהו, היוו "איום סרק" שאין מאחוריהן כוונת מימוש ואין להן השפעה על המאויים על פי מכלול הנסיבות.

אשר על כן, בית המשפט מזכה את הנאשם ולו מחמת הספק.

זכות ערעור תוך 45 יום , כחוק.

ניתנה היום, כ"ב תמוז תש"פ, 14 יולי 2020, בהעדר הצדדים.